

t r e

LIVET PÅ TORRA LAND

Sedan pekade han på sina lärjungar och sa:

”Det här är min mor och mina syskon.

*Var och en som gör min himmelske Faders vilja är min bror,
min syster och min mor.”*

MATTEUSEVANGELIET 12:49–50

När jag hade lämnat min religiösa ubåt började det verkliga livet med Jesus. Jag kan nästan inte med ord beskriva allt jag sett och hört under dessa år ”på torra land”. Folk frågar ofta ”Är det sant? Hittar du inte på?” Nej, jag hittar inte på. Det går att leva ett liv med den Helige Ande som påminner om vad vi läser i Apostlagärningarna. Det kommer att bli uppenbart tydligt när du läser den här boken, som innehåller vittnesbörd från både människor i heltidstjänst för Guds rike och människor med vanliga arbeten. Läs med ett öppet hjärta!

Ateisten som fick möta Guds kraft

Den surmulne mannen var kritisk till allt som presenterades för honom på seminariedagen om Andens gåvor. Han var mer eller mindre ditvingad av sin hustru, som var medlem i församlingen som vi besökte i Finland. Församlingens medlemmar hade nämligen, var för sig, fått en uppgift att bjuda med en icke troende bekant eller vän till seminariedagen.

Jag var där tillsammans med Örjan Armgren, min granne som har rest tillsammans med mig i landets kyrkor under många år, och Bertil Dolfén, aktiv i Evangelisationsfonden och starkt brinnande för att sprida budskapet om Jesus i Sverige på platser där "vanligt" folk samlas, alltså på platser dit kyrkornas budskap oftast inte når.

Jag och Örjan inledde med att berätta vad som händer när man använder gåvorna i vardagslivet, om den förvandling och förändring som sker när man talar ut profetiska hälsningar till vilt främmande människor. När våra pass var över var det dags för en fikapaus. Jag hamnade bredvid den minst sagt skeptiske mannen. Han var inte glad.

"Min fru har läst upp din bok *Den oväntade resan* för mig"; muttrade han. "Det är en ren sagobok. Du har hittat på alltihop!"

Jag satte nästan mitt kaffe i vrångstrupen.

"Jaså?" svarade jag. "Men i boken nämner jag vänner och släktingar. Skulle jag inte då få det ganska hett om öronen om de var med i en sagobok? De skulle aldrig acceptera det!"

Detta övertygade inte min bordsgranne.

"Jag tror inte på ett enda ord i den boken", grymtade han vidare. "Jag tror bara på vetenskapen!"

Jag hamnade på defensiven.

"Ska jag ringa någon av dessa personer som är med i boken så de själva får berätta vad som är sant eller inte?" försökte jag med.

Mannen skakade på sitt huvud. "Nej, jag tror ändå inte på ett enda ord i den boken."

Vår gemensamma kafferast blev något ansträngd och så fort jag druckit ur min kopp, reste jag på mig och tackade för sällskapet.

Vilken otrevlig fikapaus, tänkte jag och gick in i kyrkan för nästa pass. Nu var det Bertils tur att undervisa om förbön för sjuka. Han gick upp på scenen och ställde en fråga: "Är det någon av er som vill lära sig hur man ber för sjuka?"

En hel del människor kom fram. Mestadels ungdomar som var pigga på att pröva på och lära sig att be för sjuka. När väl alla frivilliga förebedjare stod framme vid scenen frågade Bertil: "Vi måste ju öva på detta. Är det någon i publiken som lider av sjukdomar och krämpor? Vi behöver er för att testa detta med förbönen."

En lång rad av människor ställde sig i kö i kyrkans mittgång. Döm om min förvåning när jag såg den skeptiske mannen stå där tillsammans med sin fru. Han tittade åt mitt håll och jag fångade, under bråkdelen av en sekund, hans flin mot mig. Det var som om han menade: *Nu ska vi se vad din tro går för!* Jag log för mig själv och viskade tyst till Gud: "Tack Jesus för vad han kommer att vara med om idag!"

Mannen kom fram till två ungdomar, som skulle be för honom, och sa högt och tydligt: "Jag har haltat i många år. Min ena hälsena är för kort. Läkarna har inte kunnat lösa detta!" Mannen visade hur illa han gick och han haltade fram och tillbaka en stund. Han ville tydligt demonstrera hur illa det var ställt med honom.

En av ungdomarna sa: "Nu ska vi be att Gud helar denna hälsena!" De sträckte sina händer mot mannens fot och sa "I Jesu namn. Bli hel!"

"Pröva att gå lite nu!" sa de sedan till mannen.

Han började gå i kyrkans mittgång. Utan att halta!

Han stannade en bit längre ner, vände sig om med vidöppna, flackande ögon och stirrade runt i lokalen. Blicken innehöll både skräck och förvåning. Han gick framåt, han stannade. Han vände och gick bakåt, denna gång snabbare. Han stannade upp. Den totala förvåningen fullkomligt lyste upp hela hans ansikte. Efter att ha rusat upp och ner i kyrkans mittgång, stannade han upp och gömde sitt ansikte i sina händer. Han storgrät. Hans fru rusade till hans undsättning och kramade om honom.

"Och jag blev av med min ischiasvärk på en gång!" ropade hon.

De stod där och omfamnade varandra. Jag skrattade och jublade av glädje!

”Tack Jesus att vi slipper komma med tomma ord och dogmer. Tack för att vi får komma i kraft!” sa jag för mig själv.

Mannen försvann ut. Han lämnade kyrkan och jag frågade hans fru vart han tog vägen.

”Han gick ut på en promenad!”

Jag började skratta. Naturligtvis vill man gå ut på en promenad om man just blivit helad ifrån år av svårigheter med haltande. Jag såg aldrig den mannen mer, men jag undrar än idag vad han sa till sin fru efter den seminariedagen.

Den gamla damen med hunden

Sommaren 2017 bestämde vi i Evangelisationsfonden oss för att gå ut på gator och torg i Strömstad. Den lilla staden i Bohuslän, belägen nära den norska gränsen, fylls av turister när semestersäsongen startar. Vi var ett tiotal personer som åkte till den idylliska hamnstaden. Tanken var att inte ha några gatumöten, tält eller konserter utan att bara två och två eller tre och tre gå ut i myllret av människor och endast invänta den Helige Andes hjälp. Att Anden skulle sända folk i vår väg och öppna upp perfekta tillfällen att tala ut Jesu kärlek till dessa människor.

Den första dagen stod regnet som spön i backen och jag blev sur på Gud. ”Varför låter du det spöregna när Du vet att vi är här för Din skull? Vi står ju här och är beredda på att föra människor till tro genom vittnesbörd och profetiska hälsningar. Vi kan ju inte hoppa mellan vattenpölnarna och samtidigt be för folk. Varför tillåter Du detta?”

Jag var riktigt sur i dubbel bemärkelse. Örjan och jag hade hittat skydd under ett tak utanför en affär. Regnet smattrade mot asfalten. Jag bad till Gud om att Han åtminstone skulle sända en enda människa att tala ut evangelium till. Knappt hade jag avslutat min bön förrän en äldre dam dök upp bakom ett hörn. Hon hade en hund med sig. Hunden blev överlycklig över att se oss stå där. Hon kom fram till oss och ruskade vattnet av sig.

”Usch vad det regnar. Så trist för alla semesterfirare!” utbrast hon.

Jag log med hela ansiktet.

”Vet du om att du är mitt bönesvar?” sa jag.

Den gamla damen spärrade upp sina ögon.

"Va? ...är jag ditt bönesvar? Hur då?" stammade hon fram och såg ut som ett levande frågetecken. Hon hade blivit verkligt nyfiken.

"Jo", svarade jag. "Jag bad till Gud för några sekunder sedan att sända en människa till mig för att tala om för den personen hur mycket Jesus älskar honom eller henne. Precis när jag avslutat min bön så kom du. Du är mitt bönesvar!"

Den gamla damen skrattade till.

"När du var liten så hade du en tro på Jesus", fortsatte jag.

Hon lade pannan i djupa rynkor.

"Jag måste tänka nu...jag är ju så gammal...få se nu. Jo! Just ja! Jag gick ju i söndagsskolan och då hade jag en tro på Jesus!" sa hon, innan hon blev eftertänksam. "Men livet kom och vägen har inte alltid varit så rak".

Det sista sa hon i en lite mer urskuldande ton.

"Vet du om en sak? Jesus lämnade aldrig dig. Han följde med dig hela vägen", svarade jag. "Det är därför vi står här med dig, för att tala om att Han aldrig har övergivit dig. Han är här just nu."

Den gamla damen sprack upp i ett leende. "Menar du det?" sa hon.

"Ja det gör jag", svarade jag. "Förresten, du har ju blivit besviken på en som står dig väldigt nära men Jesus vill hela dig från den besvikelsen."

Hon började fundera igen. "Ja, nu måste jag tänka efter igen...hmm. Jo! Just ja! Min dotter hamnade ju i fängelse! Då var jag riktigt besviken. Men hon har avtjänat sitt straff nu."

Jag kände plötsligt en sådan kärlek till den gamla damen. Jag fick se för min inre syn vilken besvikelse det måste ha varit att ens egen dotter hade hamnat i ett fängelse.

"Du ska hälsa till din dotter att Jesus älskar henne också!" sa jag.

Hon sken upp. "Tror du det? Ja, det ska jag hälsa henne!"

"Du bor ju ensam i en lägenhet", sa jag.

Nu tittade hon något förvånad på mig. "Ja...det gör jag."

"När du kommer hem till din lägenhet kan du prata med Jesus i din ensamhet. Bjud in honom i ditt liv. Han vill inleda en total kärleksrelation med dig", sa jag.

Den gamla damen lyste som en sol och började smeka min kind. ”Ja, det ska jag verkligen göra!”

Efter en stund började hon också smeka Örjans kind och jag blev lite full i skratt. Vad är oddsen för att stå under ett tak, mitt i ett spöregn i Strömstad och ha en vilt främmande gammal dam framför sig som smeker både mina och Örjans kinder? När hon hade gått sin väg brast både Örjan och jag ut i ett befriande skratt.

Gud hade totalt raderat min trumpenhet över spöregnet och tack-samheten till Herren bubblade istället inuti.

Det norska paret som hatade religionen

Veckan i Strömstad gav många härliga möten med vanliga människor. Så enkelt att utan agenda och planer bara ”vara” och låta Anden sköta resten.

Örjan och jag upptäckte att krogar och restauranger var perfekta fiskeställen för människofiskare. Speciellt de som hade en bardisk med stolar framför. Man behövde bara sätta sig och vips kom någon annan och satte sig bredvid och samtalet var igång. Så enkelt och perfekt.

En kväll gick vi in till just en sådan krog. Det var lite folktomt, men stället hade en bardisk. Vi satte oss ner och vi bad en kort bön att Gud skulle sända någon eller några att vittna för. Det dröjde mindre än en minut innan vi fick ett par ifrån Norge bredvid oss. Vi började samtala och mannen frågade: ”Vad gör ni i Strömstad?”

”Vi är här för att tala om för människor hur mycket Jesus älskar dem”, blev vårt svar.

Den norske mannen fick ett mörkare uttryck i ansiktet när vi sa så, och han protesterade med eftertryck: ”Vi HATAR religion! Vi har vänner som är med i en församling och de smyger med än det ena och än det andra. De är inte fria och så vill vi inte ha det. För övrigt är jag både ateist och bankrånare!”

”Vi avskyr också religion”, svarade jag direkt. ”Religion har oftast ingenting med Jesus att göra. Jesus dog inte på Golgata för att folk skulle